

גמ"ר 10873/03/19 - מדינת ישראל נגד שיר אייזיק

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

20 יולי 2021

גמ"ר 10873-03-19 מדינת ישראל נ' אייזיק

לפני כב' השופטת צפורה משה
המאשימה:
נגד
הנאשמת:
שיר אייזיק
ע"י ב"כ עוה"ד מלכא

גזר דין

(ההדגשות כאן ולאורך גזר הדין שלי - צ.מ.)

חוק העונשין, התשל"ז - 1977 ייקרא להלן: "חוק העונשין".

רקע:

הנאשמת הודתה והורשעה ביום 18.10.20 במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, המייחס לה עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, עבירה לפי סעיפים 64 ביחד עם סעיף 40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961. (להלן: "פק' התעבורה").

הנאשמת, בת 26, רווקה, מתגוררת עם אביה ואחותה התאומה, סטודנטית לתואר שני במשפטים.

כתב האישום המתוקן (יקרא להלן: "כתב האישום"):

ע"פ הנטען בכתב האישום עולה, כי ביום 31.12.2018 בשעה 14:40 או בסמוך לכך, נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג קיה מספר רישוי 68-798-31 (להלן: "הרכב"), ברחוב נווה יהושע ברמת גן, מכיוון מזרח לכיוון צפון, (להלן - "הכביש"), בואכה צומת הרחובות נווה יהושע (צ"ל: "יהושוע" - צ.מ.) ורחוב הירדן (להלן - "הצומת").

הכביש בכיוון נסיעתה של הנאשמת הנו כביש עירוני, חד סטרי, בן שני נתיבים, המופרדים ביניהם בקו מקווקו.

הנתיב בו נהגה הנאשמת מאפשר לנהגים המגיעים אל הצומת, פנייה ימינה (לכיוון צפון), וכן פנייה לכיוון ישר ושמאלה.

הצומת, בכיוון נסיעתה של הנאשמת, הנו צומת מרומזר, עם אור ירוק משותף לנהגים הפונים ימינה בצומת, ולהולכי הרגל החוצים את הכביש, בצומת, מכיוון מזרח למערב.

הצומת, כולל מעברי חצייה להולכי רגל, עם קו עצירה בולט, לפני מעבר החצייה, לנהגים הפונים ימינה בצומת וליתר כיווני הנסיעה.

מעבר החצייה להולכי הרגל החוצים את הכביש, מכיוון מזרח למערב, (בכיוון נתיב נסיעתם של הנהגים הפונים ימינה בצומת), מסומן היטב על הכביש. בצדו השמאלי של מעבר החצייה, רמזור 707 מהבהב, המתריע בפני נהגים, הפונים ימינה, להאט ולתת זכות קדימה להולכי רגל החוצים את מעבר החצייה אשר בכיוון נסיעתם. (להלן - "מעבר החצייה").

התנאים אשר שררו בדרך היו כדלהלן:

מזג אוויר נאה, שעת צהריים. ראות טובה, אור יום.

שדה ראייה פתוח לפנים ולימין.

דרך עירונית, בה המהירות המותרת הנה עד 50 קמ"ש.

כביש אספלט תקין ויבש.

אותה העת הגיע אל מעבר החצייה בצומת, מכיוון מזרח למערב, מר א' ד' ז"ל, יליד 1936, (להלן - "המנוח"), והמתין על סף מעבר החצייה לחילופי אור הרמזור להולכי הרגל, מאדום לירוק.

בהתחלף אור הרמזור להולכי רגל לאור הירוק, החל המנוח לחצות, באיטיות, את הכביש, במעבר החצייה.

במקביל, התחלף גם אור הרמזור בצומת, אשר בכיוון נסיעתה של הנאשמת לאור הירוק. הנאשמת החלה בנסיעה ופנתה ימינה בצומת, ישירות, מהנתיב הימני בו נסעה אל הנתיב השמאלי של הכביש, לכיוון תחום מעבר החצייה, בו חצה המנוח, וכל זאת במהירות אשר אינה פחותה מ- 25 קמ"ש.

בעוד המנוח חוצה את הכביש במעבר החצייה, פגעה בו הנאשמת עם חזית הרכב, והעיפה אותו על מכסה המנוע של הרכב. כתוצאה מהפגיעה כאמור, הוטח המנוח אל שמשמת הרכב, ניפץ אותה, והוטל לעבר הכביש. מיד לאחר הפגיעה, כאמור, עצרה הנאשמת מידית את הרכב ויצאה ממנו.

(להלן-תאונת הדרכים).

המנוח הובהל על ידי ניידת מד"א אל חדר המיון בבית החולים תל השומר, שם אובחן כסובל מפגיעת ראש קשה.

בתאריך 1.1.19 בשעה 5:52 נפטר המנוח בשל הפגיעות אשר נגרמו לו בעטיה של תאונת הדרכים אשר גרמה הנאשמת.

תאונת הדרכים ומותו של המנוח נגרמו כתוצאה מנהיגתה הרשלנית של הנאשמת, הכל כמפורט להלן:

א. הנאשמת נהגה בקלות ראש, ברשלנות ובחוסר תשומת לב לחיי אדם.

ב. הנאשמת לא נתנה דעתה לדרך, לציבור המשתמשים בדרך, ונהגה ברשלנות באופן אשר סיכן את כלל המשתמשים האחרים בדרך.

ג. הנאשמת לא הביטה לעבר מעבר החצייה, אשר בכיוון נסיעתה, ולא הבחינה במנוח אשר הספיק לחצות, בהליכה איטית, מרחק של 3.85 מטר ממעבר החצייה, וזאת ועל אף שדה ראייה פתוח לפנים למרחק של 21.3 מטרים, מקו העצירה של רכב הנאשמת, טרם הפנייה ימינה בצומת, אל מעבר החצייה.

ד. הנאשמת לא התאימה את מהירות נסיעתה לתנאי הדרך, ולא האטה את מהירות נסיעתה, או עצרה את הרכב, לפני מעבר החצייה וזאת על מנת לאפשר למנוח להשלים את חציית מעבר החצייה בבטחה, כמתחייב בחוק.

במעשיה, כמתואר לעיל, גרמה הנאשמת, ברשלנות, למותו של המנוח.

הכרעת הדין והסדר הטיעון:

ביום 18.10.2020 הודתה הנאשמת, כאמור לעיל במסגרת הסדר טיעון, במיוחס לה בכתב האישום.

התביעה הצהירה כי בני משפחת המנוח מודעים להסדר הטיעון וכי יגישו הצהרת נפגע עבירה.

(מפנה לפרוטוקול הדיון מיום 18.10.2020 עמ' 13 ש' 11 ואילך).

במסגרת הסדר הטיעון, הסכימו הצדדים בין היתר להסדר מסגרת באשר לרכיב המאסר ולפיו התביעה תהא רשאית לעתור לעונש מאסר בפועל בן 12 חודשים אשר ירוצו מאחורי סורג ובריח ואילו ההגנה תהא רשאית לעתור לעונש מאסר בפועל שלא יפחת מ- 9 חודשים אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, זאת, בכפוף לחוות דעת הממונה על עבודות השירות.

לצד זאת הסכימו הצדדים, כי יהיו רשאים לעתור פתוח ולשיקול דעת בית המשפט באשר לרכיבי ענישה נוספים לרבות מאסר על תנאי, פסילה בפועל ופסילה על תנאי של רישיון הנהיגה וכן פיצוי למשפחת המנוח.

עוד הסכימו הצדדים, להפניית הנאשמת לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינה וכן לממונה על עבודות השירות, לצורך בחינת התאמתה לריצוי עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

המאשימה הבהירה, כי אין בהסכמתה כאמור לעיל כדי להביע עמדה באשר לעונש שיוטל על הנאשמת.

(מפנה לפרוטוקול הדיון מיום 18.10.2020 עמוד 12 שורה 12 ואילך).

ב"כ המאשימה מסר לפרוטוקול מיום 18.10.21 כי ההסדר נעוץ בנסיבות כתב האישום הודאת הנאשמת שיקולי ראיות ונסיבות אישיות.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש:

מועד הטיעונים לעונש נקבע בתחילה, ליום 7.2.2021 ונדחה לבקשת שירות המבחן, זאת נוכח משבר נגיף קורונה (כמו גם לבקשת הממונה על עבודות השירות).

ביום 8.6.2021 הוגשה לתיק בית המשפט חוות דעת הממונה על עבודות השירות ולפיה הנאשמת נמצאה מתאימה לביצוע עבודות השירות, במידה וזה העונש אשר ייגזר עליה.

ביום 14.6.2021 התקבל לתיק בית המשפט תסקיר שירות המבחן ובו התייחסות לנסיבותיה האישיות של הנאשמת תוך ששירות המבחן מתווה ענישה שיקומית, וממליץ בין היתר, כי הנאשמת תרצה עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

מועד הטיעונים לעונש נקבע ליום 20.6.2021.

ראיות לעונש מטעם המאשימה:

במסגרת טיעוניה לעונש הגישה המאשימה את הראיות הבאות:

גיליון הרשעות תעבורתי של הנאשמת - סומן ת/1

תצהירי נפגעי עבירה מטעם בניו של המנוח - סומנו ת/2.

בני משפחת המנוח פירטו בתצהיריהם את הצער והכאב והאובדן שנגרמו להם כתוצאה ממות המנוח והשפעת מותו על חייהם.

כמו כן, הוגשה פסיקה תומכת לטיעוניה - סומנה ת/3 ו-ת/4.

ראיות לעונש מטעם ההגנה:

ההגנה מסרה לפרוטוקול כי אין לה ראיות לעונש.

בתום טיעוני ההגנה לעונש בקשה הנאשמת להתייחס לטיעוני ב"כ המאשימה.

טיעוני המאשימה לעונש: (מפנה לפרוטוקול מיום 20/6/21 עמ' 17-20)

הנאשמת הודתה והורשעה, במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירה של גרם מוות ברשלנות.

ב"כ המאשימה פירט נסיבות כתב האישום ולפיהן, ביום 31.12.18 הנאשמת נהגה ברכבה הפרטי ברחוב נווה יהושוע ברמת גן, ממזרח לצפון, כאשר תנאי הדרך תקינים.

בהגיעה לצומת הרחובות נווה יהושוע ורחוב הירדן, התכוונה הנאשמת לפנות ימינה לכיוון צפון.

אותה העת, הגיע המנוח אל מעבר החצייה מכיוון מזרח למערב ולאחר חילופי אור הרמזור להולכי הרגל מאדום לירוק החל לחצות את הכביש במעבר החצייה.

במקביל, התחלף אור הרמזור של הנאשמת לירוק, היא החלה נסיעתה ופנתה ימינה שעה שהמנוח חצה את הכביש. הנאשמת פגעה בו עם חזית רכבה והמנוח הועף אל מכסה המנוע, הוטח אל שמשות הרכב והוטל לעבר הכביש.

לאחר הפגיעה בו, עצרה הנאשמת מידית את רכבה ויצאה ממנו. כתוצאה מהפגיעה, נחבל המנוח פגיעה קשה בראשו וביום 1.1.2019 נפטר כתוצאה מתאונת הדרכים אשר לה גרמה הנאשמת.

באשר לערכים המוגנים

הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מן העבירה הינם, שמירה על קדושת החיים וביטחונם של המשתמשים בדרך.

מדובר בפגיעה קשה לאור העובדה שקדושת החיים היא הערך המוגן החשוב ביותר עליו מבקשת המדינה לשמור.

פגיעה בחיי אדם וגדיעתם היא קשה מנשוא וניתן להיווכח בקושי הרב של בני המשפחה כפי שהדבר עולה בהצהרותיהם.

באשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים, בתי המשפט עמדו לא אחת על החומרה הרבה הכרוכה בעבירות תעבורה בכלל ובפרט כאלה המעמידות בסיכון אינהרנטי את המשתמשים בדרך, באופן שהתוצאה העגומה של פגיעה בחיי אדם הינה

צפוייה.

הפסיקה הנוהגת לטענת המאשימה:

הפנתה לתיק גמ"ר 5083-02-12 מדינת ישראל נ' סונגו

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של גרימת מוות ברשלנות.

הנאשם נהג במהירות שאינה סבירה, אינה תואמת את תנאי הדרך, הפר חובתו להאט לפני מעבר החצייה ונוכח תנאי הראות, הנאשם אף הודה כי ראה את הולכות הרגל, איחר בתגובתו ועצר כ- 17 מטרים לאחר מעבר החצייה, התעלם מרכב נוסף שהאט ואף צפר צפירת אזהרה.

כתוצאה מרשלנות של הנאשם, ילדה כבת 5 מצאה מותה בעודה חוצה את מעבר החצייה יחד עם אחותה ועם שמרטפית.

נקבע כי רף רשלנותו של הנאשם גבוה, תוך שבית המשפט לוקח בחשבון את היות הנאשם אדם נורמטיבי, שתורם לחברה, עבר תעבורתי שאינו מכביד.

על הנאשם נגזרו 17 חודשי מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה למשך 14 שנים, פיצויי כספי למשפחת המנוחה על סך 30000 ₪ לצד רכיבי ענישה נלווים.

בית המשפט המחוזי קיצר את תקופת הפסילה ל- 10 שנים.

הפנתה לרע"פ סולנג גנון נ' מדינת ישראל

המבקשת הורשעה בגרימת מוות ברשלנות לאחר ניהול הוכחות.

בהגיעה למעגל תנועה שבכניסה אליו מעבר חצייה המשיכה בנסיעה רציפה ופגעה ב- 5 בני אדם, לאחר מכן המשיכה בנסיעתה ועצרה כ- 40 מטרים לאחר מעבר החצייה.

בית המשפט לתעבורה קבע כי רף רשלנותה של המבקשת הינו ברף הגבוה. מתחם הענישה אשר נקבע נע בין 10-20 חודשי מאסר בפועל, ובאשר לפסילת רישיון הנהיגה בין 8-15 שנות פסילת רישיון.

בית המשפט לקח בחשבון כשיקולים לקולא את גילה של הנאשמת, היותה בת 63, השלכות המאסר בפועל על חייה, הנזק הנפשי שנגרם לה בעקבות התאונה, העדר עבר פלילי ועבר תעבורתי שאינו מכביד.

בית משפט השלום השית על המבקשת 13 חודשי מאסר בפועל, 10 שנות פסילה, פיצוי למשפחת המנוח בסך 10,000 ₪ לצד עונשים נלווים.

ערעור לבית המשפט המחוזי ולבית המשפט העליון נדחה.

בטיעוניה לעונש התייחסה המאשימה לאמירות נורמטיביות של בית המשפט העליון, באשר לחומרת העבירה ולכך שהתאונה התרחשה במעבר חצייה מסומן, כמו גם למדיניות הענישה ולפיה מוטלים עונשי מאסר בפועל בעבירות מסוג זה.

כך למשל, הפנתה לרע"פ 2996/13 נייזאזוב ואח' נ' מדינת ישראל ולבג"ץ 8150/13 כרסנטי נ' פרקליטות המדינה.

בבג"ץ 8150/13 כרסנטי נ' פרקליטות המדינה נקבעו 2 כללים בכל הנוגע לנהיגת רכב במעבר חצייה, האחד, על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת והשני, האחריות אינה מוחלטת.

מתחם העונש ההולם לו עותרת המאשימה

מפנה לע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל, שם נקבעו הכללים המנחים בקביעת העונש הראוי בעבירה של גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים ואשר התבססו בהלכה מחייבת ומצטט מתוכו.

על פי ההלכה קיימים שלושה כללים מנחים כדלקמן:

הכלל הראשון הינו שצריך לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת.

הכלל השני הינו שבדרך כלל נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן בעלות משקל כמו בעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית וזאת בשל אופייה המיוחד של העבירה והן בשל ביצועה השכיח על ידי אנשים נורמטיביים והכלל השלישי הינו כי אמת המידה הקובעת בעבירה זו הינה דרגת הרשלנות.

במקרה דנן, הנאשמת לא הביטה לעבר מעבר החצייה, וזאת על אף שדה הראייה הפתוח שהיה לה אותה העת ועל אף שהתאונה התרחשה בשעה 14:00, אור יום וראות טובה.

זאת ועוד, הנאשמת לא התאימה את מהירות נסיעתה לתנאי הדרך ולא האטה או עצרה את רכבה לפני מעבר החצייה.

מדגיש כי לנאשמת הכרות עם הצומת המצויה כ- 5 ק"מ מבית מגוריה וכי הנאשמת הייתה מודעת לכך כי גם לה וגם להולכי הרגל החוצים את מעבר החצייה יש אור ירוק ברמזור.

נוכח העובדה שהתאונה נגרמה באחריותה של הנאשמת והיה בידה למנוע אותה כפי שאדם מן הישוב היה נוהג באותן נסיבות, ובהתאם לפסיקה שהוגשה לבית המשפט, עותרת המאשימה לכך כי בית המשפט יקבע כי מדובר ברף רשלנות גבוה ומתחם ענישה הולם כדלקמן:

באשר לרכיב המאסר - מאסר בפועל בין 12-24 חודשי מאסר בפועל.

ובאשר לרכיב הפסילה - מתחם הנע בין 10-14 שנות פסילה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

בעניין זה התייחס ב"כ המאשימה המלומד לאמור בתצהיריהם של בניו של המנוח והשפעת מותו על בני משפחתו.

אמם חלתה והם ניזוקו כלכלית ומהתצהירים עולה כי **מדובר בהשלכות בריאותיות וכלכליות קשות.**

על פי הקביעה הרווחת בפסיקה, רוב הנאשמים בעבירות של גרם מוות ברשלנות הינם נורמטיביים ועל אף זאת, הפגיעה המשמעותית בחיי אדם מלמדת כי העונש הראוי בעניינם כולל מאסר מאחורי סורג ובריח.

ב"כ המאשימה התייחס לעברה התעבורתי של הנאשמת, **נוהגת משנת 2012** ולחובתה הרשעה בעבירת תעבורה אחת של נהיגה באור אדום.

בעניין זה הפנה בית המשפט תשומת לב ב"כ המאשימה לכך כי מדובר בעבירה ישנה אשר למעשה התיישנה.

אכן הנאשמת ביטאה צער וכאב על המעשה והביעה אמפטיה כלפי בני משפחתו של המנוח והמאשימה אינה מתעלמת מכך וממאפייני הנאשמת.

עם זאת, מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשמת הכירה את הצומת וידעה כי יש לה ולהולכי הרגל אור ירוק ואף סיפרה כי הקפידה לעצור ולתת זכות קדימה. עובדה זאת, יש בה כשלעצמה כדי לחזק את הטענה כי על הנאשמת היה לנהוג ביתר תשומת לב טרם פנייתה ימינה.

עוד עולה מתסקיר שירות המבחן כי הנאשמת אינה לוקחת אחריות מלאה על התאונה.

לתפיסתה, עצרה לפני מעבר החצייה והמשיכה בנסיעה איטית רק לאחר שחצו כל הולכי הרגל את מעבר החצייה, עובדה זו אינה נכונה שכן אחרת לא הייתה מתרחשת התאונה.

בעתירתה לעונש עותרת המאשימה לכך, כי בית המשפט יתחשב במסגרת שיקוליו בכך שהנאשמת לא עברה כל טיפול ייעודי לעברייני תעבורה וכי למעשה הנאשמת סירבה לכך.

לטענת המאשימה, השילוב של אי לקיחת האחריות המלאה על ביצוע העבירה והעובדה שהנאשמת לא נעתרה להשתלב בהליך טיפולי בשירות המבחן, יש בהן כדי להוות סיבה נוספת לכך שהעונש הראוי במקרה הזה הוא מאסר בפועל.

עוד מבקש להדגיש, כי עברו שנתיים וחצי מיום ביצוע העבירה ולנאשמת היה די זמן לעבור הליך טיפולי.

לשיטת המאשימה, יש צורך בהרתעת הרבים באירוע מסוג זה, שכן תאונות דרכים היא תופעה קשה ונפוצה הגובה קורבנות בנפש מידי שנה.

לסיכום, העונש המתאים לנאשמת לו עותרת המאשימה

לאור כל האמור לעיל, המאשימה עותרת לכך כי בית המשפט ייתן אמירה ערכית, נורמטיבית בנוגע לחשיבות מיגור התופעה, ימצה את הדין עם הנאשמת בהטלת עונש מאסר בפועל של ממש.

העונש המתאים לנאשמת לשיטת המאשימה הינו כדלקמן:

באשר לרכיב המאסר: מאסר בפועל בן 12 חודשים ומאסר על תנאי משמעותי,

באשר לרכיב הפסילה: פסילת רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ- 10 שנים,

וכן פיצוי למשפחת הקורבן על סך 20,000 ₪, אותו יש לחלק ל- 4 חלקים נוכח סכסוך משפחתי.

טיעוני ההגנה לעונש (מפנה לפרוטוקול מיום 20.6.21 עמ' 20-21):

מתחם העונש ההולם לשיטת ההגנה:

בפתח טיעוניה חלקה ההגנה על המתחם אותו הציגה המאשימה לעניין רכיב המאסר.

לטענתה, מתחם הענישה נע בין 9 חודשים אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

מדובר ברף רשלנות נמוך, הנאשמת בחרה לעצור מיד ובסמוך להתרחשות האירוע ולא חשבה להימלט מן המקום ומכאן שהמתחם מצטמצם ל- 9 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות.

הסניגור המלומד בקש לציין כי הפסיקה אותה הגישה המאשימה עצמה, יש בה כדי לחזק דווקא את טענת ההגנה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשמת שיתפה פעולה מלאה עם החקירה מיומה הראשון.

בין יתר השיקולים, יש לציין את החיסכון בזמן השיפוט, את חלוף הזמן בו הייתה הנאשמת פסולה מלנהוג, לא הפרה ואף לא חשבה להפר את התנאים.

הנאשמת סטודנטית למשפטים, סיימה לימודי תואר ראשון והיום לומדת לתואר השני, דחתה את מועד התמחותה בעקבות המקרה.

הנאשמת בהיותה צעירה בשנים, התייתמה מאמה לאחר שחלתה במחלת הסרטן.

אביהם של הנאשמת ואחותה גידל אותן לבדו.

זאת ועוד, הנאשמת מעורבת בפעילות חברתית, קליניקות משפטיות ואף זוכה להערכה רבה בגין פועלה.

מדובר בעבירה אשר אינה דורשת מחשבה פלילית, אי לכך המינוח "**עברייני תנועה**" אינו הולם בנסיבות המקרה.

העונש המתאים לנאשמת לשיטת ההגנה

לצד הרתעת הרבים קיים עקרון הגמול וההלימה אשר הינו חלק משיקולי הענישה.

באשר לרכיב המאסר -

בנסיבות תיק זה, **עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות**, יש בו כדי להלום את המקרה ואת זהות הנאשמת בבחינת "מודה ועוזב ירוחם".

באשר לרכיב הפסילה בפועל -

מותירה ההגנה את אורך הפסילה לשיקול דעת בית המשפט ומרכזת טיעוניה ברכיב המאסר.

ההגנה מבקשת לציין כי טרם ההליך בבית משפט זה התקיים הליך גישור בעקבותיו הגיעו הצדדים להסדר טיעון.

דברי הנאשמת (מפנה לעמ' 20-21 לפרוטוקול מיום 20.6.21):

בתום טיעוני ההגנה לעונש, בקשה הנאשמת כאמור לעיל להתייחס לדברי ב"כ המאשימה באשר להשתתפותה בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן.

לדבריה, לא הוצע לה על ידי שירות המבחן להשתתף בקבוצה טיפולית והיא אף לא ידעה על קיומה של קבוצה שכזו.

יחד עם זאת, מסרה כי הוצע לה להשתתף בקבוצה טיפולית על ידי הממונה על עבודות השירות ואולם,

באותו שלב הייתה במצב נפשי פחות טוב ובתקופת בחינות במסגרת לימודי התואר השני ונאמר לה כי תוכל להשתתף בהמשך.

בנוסף ציינה לפרוטוקול כי לקחה חלק בטיפול פסיכולוגי ועדיין משתמשת בכדורים פסיכיאטרים.

באשר לאירוע התאונה עצמו, מסרה כי לקחה אחריות מהיום הראשון, הביעה צער, מבקשת להתקדם בחייה ולקצר את ההליך, זאת בשל מצבה הנפשי אשר בשלו עברה טיפול ועדיין נוטלת כדורים.

לאור מכלול הנסיבות עתרה הנאשמת להתחשבות בית המשפט.

דין והכרעה:

בתיקון 113 לחוק העונשין נקבע עקרון ההלימה המנחה את בית המשפט בבואו לגזור את העונש.

(להלן: "תיקון 113").

עקרון זה קובע קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה נסיבותיה, מידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל.

על בית המשפט לקבוע את **מתחם העונש ההולם** למעשה העבירות שביצע הנאשם.

לשם כך יתחשב בית המשפט **בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט. לתיקון 113.**

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את **העונש המתאים, בתוך המתחם**, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא. לתיקון 113.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד. ו40ה. לתיקון 113.

באשר לשלבים בגזירת העונש ובפרט ביחס לתאונות דרכים מפנה לגזר הדין אשר ניתן על ידי מותב זה בת"ד 4185-10-17 בעניין מדינת ישראל נ' גוטליב מיום 28.10.20 וכן לפסיקה המאוזכרת שם.

בע"פ 6755/09 **ארז אלמוג נ' מ"י** ציין בית המשפט העליון כי בבוא בית המשפט לגזור דינו של אדם אשר הורשע בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים, ניצבים לפניו 3 כללים מנחים וכי אמת המידה המרכזית לגזירת הדין היא דרגת הרשלנות:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל, הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

הערך החברתי אשר נפגע ומידת הפגיעה בו:

הערך החברתי בו פגעה הנאשמת הינו הערך הנעלה של **קדושת החיים והשמירה על שלומם וביטחונם של המשתמשים בדרך.**

מידת הפגיעה בנסיבות תיק זה, אף היא חמורה נוכח התוצאה הקטלנית בה קיפח המנוח את חייו ורשלנות הנאשמת אשר היא זו שהביאה לתוצאה הקטלנית, עת חצה המנוח את הכביש באור ירוק מעבר חצייה מקום מבטחו של הולך הרגל.

ניכר כי, הנאשמת נהגה את רכבה בחוסר זהירות וברשלנות חמורה, אשר מצאה ביטויה בכך שנסעה במהירות שלא בהתאם לתנאי הדרך, מבלי להאט ולעצור את רכבה במידה הנדרשת וכמתחייב.

גם אם מדובר באור ירוק משותף, לה ולהולך הרגל, ברור כי האחריות המוגברת חלה יותר על מי שנוהג ברכב.

עוד יש להדגיש, כי אין מדובר בקפיצה פתאומית לתוך מעבר החצייה והולך הרגל היה למעשה כבר במחצית מעבר החצייה.

מדיניות הענישה הנהוגה:

כאמור המאשימה בלבד הגישה פסיקה תומכת לטיעוניה.

מנעד הענישה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, כפי שהוא נלמד מפסיקה עניפה נע בין עונשי מאסר לתקופות קצרות אשר ירוצו בעבודות שירות לצד ענישה נילוית ועד לעונשי מאסר בפועל מאחור סורג ובריה לתקופות ממושכות לצד ענישה נילוית.

כך למשל, בעפ"ת (חי) 1267-05-16 חיזגילוב נ' מ"י מיום 29.6.16 נקבע מתחם **ענישה בין 6 חודשי מאסר**

בפועל שיכול ורוצו בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בין 6-16 שנים.

מפנה גם לדברי בית המשפט בגזר הדין של כב' השו' ויטלסון בבית משפט לתעבורה מחוז תל אביב (בת ים) מיום **21/12/20 תיק גמ"ר 8037-02-18 בעניין מדינת ישראל נ' ירין** (פורסם בנבו) ולפסיקה המאוזכרת שם.

בפרשה זו, גזר בית המשפט על הנאשם **עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות ופסילה בפועל בת 9 שנים** לצד ענישה נילוית, לרבות פיצוי למשפחת המנוח בסך של 20,000 ₪, זאת כאשר דובר ברף העליון של מתחם הרשלנות הבינוני.

אכן, יש מקרים בהם ראוי ונכון לשקול הטלת עונש מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות גם כאשר מדובר בגרימת מוות ברשלנות.

ואולם וזה העיקר, קביעה זו תלויה בנסיבותיו של כל תיק ותיק כאשר על בית המשפט להעניק משקל של בכורה לרמת הרשלנות.

יש להוסיף ולציין כי המאשימה עצמה, לא אחת מגיעה להסדרי טיעון ולפיהם יש ואפשר ועונש המאסר ירוצה בעבודות שירות גם בתיקי גרימת מוות ברשלנות.

מפנה לדברים אשר נאמרו בגמ"ר **13473-11-18 מדינת ישראל נ' פלונית בית משפט השלום לתעבורה חיפה מיום 15/3/21 ולפסיקה המאוזכרת שם וכן לעפ"ת (חיפה) 14096-12-14 וכן בתיק גמ"ר 3950-12-11.**

בפרשת פלונית הנ"ל, גזר בית המשפט על הנאשמת אשר הודתה והורשעה בעבירות של אי מתן זכות קדימה למנוחה וגרימת מוות ברשלנות, **מאסר בפועל בן 9 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות ופסילה בפועל למשך 20 שנה.**

בית המשפט קבע כי מדובר בנאשמת נורמטיבית אשר הפעילה שיקול דעת לקוי וקבע מתחם ענישה אשר נע בין 6 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נילוית.

לאחרונה אף ניתנו מספר גזרי דין בהם על אף עתירת המאשימה לעונשי מאסר בפועל בנסיבות אף חמורות יותר, השית בית המשפט עונשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, אף לתקופה קצרה יותר מ- 9 חודשים.

כך למשל מפנה ל:

תיק גמ"ר 2822-04-19 בענין מ"י נ' משה לוי אשר ניתן בבית משפט לתעבורה בחדרה -

בתיק זה הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בגרימת מוות ברשלנות בגין אחריות לתאונה שאירעה עת היה רכוב על אופניים חשמליים.

בית המשפט גזר על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 4 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות ופסילה בפועל למשך 5 שנים, כמו גם פיצוי למשפחת המנוח לצד ענישה נילוית זאת בנסיבות בהן המנוח בקש לחצות את הכביש במעבר חצייה.

יצוין כי בתיק נדון נאשם אשר הינו חולה במחלת ריאות קשה ואכן, אין מדובר בנהיגה ברכב.

ואולם, ניתן ללמוד מתיק זה כי עדיין מנעד הענישה הינו רחב דיו.

עוד מפנה לתיק גמ"ר 9323-01-20 מ"י נ' שהד ג'לוד מיום 28.1.21 בבית משפט לתעבורה חדרה(פורסם בנבו).

בתיק זה גזר בית המשפט הנכבד על נאשמת בת 20 אשר הורשעה בגרימת מוות ברשלנות תוך חציית צומת באור אדום עונש של מאסר בפועל בן 9 חודשים בעבודות שירות ופסילה בפועל בת 10 שנים לצד ענישה נילוית.

לתיק הוגש תסקיר חיובי מטעם שירות המבחן.

בית המשפט קבע מתחם ענישה בין 6 חודשי מאסר בפועל עד 24 חודשים ופסילה בפועל בין 6 שנים ועד 16 שנים.

תיק גמ"ר 3899-06-19 מדינת ישראל נ' דניאל שרון - בתיק זה נדון נאשם נהג אוטובוס, אשר הודה והורשע בעבירה של גרימת מוות ברשלנות עת התקרב למעבר חצייה כאשר האור ברמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק.

המנוח חצה את הכביש מימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעת הנאשם ובחסות האור האדום.

המאשימה עתרה לעונש במסגרת הסדר טיעון, בית המשפט קבל את הסדר הטיעון וגזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות לצד ענישה נילוית תוך שהוא קובע כי רשלנות הנאשם אינה ברף העליון נוכח רשלנות תורמת של המנוח.

תיק גמ"ר 7224-04-19 מדינת ישראל נ' רצון גבע אשר ניתן ביום 17.2.21 עי כב' סגן הנשיא, כב' השו' עופר נהרי בבית משפט לתעבורה מחוז תל אביב (בת ים) -

בתיק זה נדון נאשם, אשר הודה והורשע בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, עת נהג ברכב משא מסוג מערביל בטון, פנה ימינה ברמזור עם אור ירוק משותף, פגע בהולכת הרגל וגרם למותה עת חצתה במעבר חצייה.

בית המשפט הנכבד קבע, כי מדובר ברשלנות ברף הבינוני עד גבוה וגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים כאשר 4 חודשים מתוכם ירוצו מאחורי סורג ובריה ו- 5 חודשים בעבודות שירות, זאת

לצד ענישה נילוית.

יודגש כי בתיק זה המאשימה עצמה עתרה למתחם ענישה אשר נע בין 9 חודשים ועד 24 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בין 8-15 שנים.

על החלטת בית משפט קמא הוגש ערעור הן על ידי המדינה והן על ידי הנאשם.

בית המשפט המחוזי בתל אביב בעפ"ת 55781-03021 בפסק דינו מיום 1.6.21 קבל את ערעור המדינה וקבע כי עונש המאסר בן 9 חודשים ירוצה כולו מאחורי סורג ובריה וקיצר את עונש הפסילה מ- 12 שנים ל- 10 שנים.

מפנה גם לת"פ 1996-05-20 (ב"ש) בית משפט מחוזי לגזר הדין אשר ניתן על ידי כב' השו' עדן ביום 11.3.21 -

בתיק זה נדון נאשם אשר הורשע בגרימת מוות ברשלנות ובעבירות נוספות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח, מהירות גבוהה ואי ציות לאור שברמזור עונש מאסר בפועל של 18 חודשים לצד ענישה נילוית.

בית המשפט הנכבד קבע כי רשלנות הנאשם הינה ברף הגבוה ואולם, לצד זאת גם למנוח אשם תורם עת לא חצה את הכביש במעבר חציה סמוך.

בנסיבות אלה נקבע מתחם ענישה הולם בין 15-25 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בין 10-15 שנים.

מפנה לגזר הדין בתיק גמ"ר ת"פ 10871-09-15 מדינת ישראל נ' חגית עמר אשר ניתן על ידי כב' השו' מיכל ברנט (בית משפט מחוזי מרכז - לוד) -

בתיק זה נדונה נאשמת, אשר הורשעה בגרימת מוות ברשלנות עת לא נתנה דעתה למופע אור אדום ברמזור ולכלי רכב שעצרו בנתיבים מימינם ונכנסה לצומת.

בית המשפט הנכבד קבע, כי רשלנות הנאשמת הינה בדרגת חומרה גבוהה וכי על הנוטל את ההגה לידי, האחריות לעצמו ולסביבתו לתת את מלוא תשומת ליבו לדרך ולהיות נכון להגיב לכל התרחשויות שזו תציב לפניו.

בית המשפט הנכבד קבע מתחם ענישה הולם בין 8 חודשי מאסר בפועל אשר יש ואפשר וירוצו בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בין 6-12 שנים וגזר על הנאשמת עונש מאסר בן 12 חודשים, פסילה בפועל בת 8 שנים ופיצוי למשפחת הקרבן 30,000 ₪ לצד ענישה נילוית.

מפנה לגזר הדין בתיק גמ"ר 9499-05-17 מ"י נ' ארז שי אשר ניתן על ידי מותב זה ביום 15.5.19 בו נדון נאשם בגרימת מוות ברשלנות עת פגע במנוח במעבר חציה.

בתיק זה הגיעו הצדדים להסדר טיעון אשר אומץ על ידי בית המשפט ולפיו בין היתר הוטלו על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ופסילה בפועל למשך 4 שנים לצד ענישה נילוית.

הסדר הטיעון היה נעוץ בין היתר בשיקולי ראיות, לאחר שבית המשפט החל בשמיעת ראיות וכן בנסיבות אישיות של הנאשם.

מפנה לגזר הדין בתיק גמ"ר 5037-02-18 של כב' הש' הבכיר אלון אופיר מבית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע מיום 25.4.21 (פורסם בנבו) -

בתיק זה נדונה נאשמת בת 45 אם יחידנית לשתי בנות בגירות אשר הורשעה בגרימת מוות ברשלנות, וזאת לאחר ניהול הוכחות אשר תוצאותיה שני הרוגים ושלושה פצועים קשה.

רשלנות הנאשמת באה לידי ביטוי בכך, שסטתה עם רכבה שמאלה ועברה לנתיב הנגדי, כאשר היה בכך כדי ליצור סיכון של ממש לכלל משתמשי הדרך וזאת למרות הימצאותם של שני הרכבים המעורבים בנתיב אליו סטתה.

בית המשפט קבע כי רשלנות הנאשמת הינה ברף הבינוני על רקע נסיבות זירת התאונה ותנאי הכביש וקבע מתחם ענישה אשר ינוע בין 10-18 חודשי מאסר בפועל ובאשר לרכיב הפסילה בפועל קבע מתחם אשר ינוע בין 8-14 שנות פסילה בפועל.

על אף תסקיר חיובי ומצב אישי קשה של הנאשמת לרבות גופני ונפשי לא מצא בית המשפט הנכבד מקום לחרוג ממתחם הענישה וגזר על הנאשמת 14 חודשי מאסר בפועל ופסילה בפועל בת 14 חודשים לצד ענישה נילוית, לרבות פיצוי בסך 40,000 ₪ למשפחת המנוחים.

מפנה גם לתיק גמ"ר 6408-02-20 מדינת ישראל נ' סוויסה אשר ניתן על ידי מותב זה רק לאחרונה ביום 13.6.21 בו נדון נאשם בן 39 אב ל- 4 ילדים אשר הודה במיוחס לו ל - 14 חודשי מאסר בפועל ו - 10 שנות פסילה בפועל לצד ענישה נילוית על אף נסיבותיו האישיות ומצבו הנפשי בעקבות התאונה.

ומן הכלל אל הפרט בתיק שלפנינו -

רמת הרשלנות אותה יש ליחס לנאשמת בתיק זה הינה רשלנות גבוהה וחמורה:

למקרא כתב האישום בו הודתה הנאשמת ונסיבות האירוע המצוינות בו, אני קובעת כי ניתן לדרג את רשלנות הנאשמת ברף הגבוה.

רשלנותה החמורה של הנאשמת מוצאת את ביטוייה במכלול התנהגותה המפורטת לפרטים בסעיף 11 לכתב האישום בו הודתה במלואו.

מדובר בתאונה אשר ארעה בצהרי היום, בתנאי מזג אויר נאה וראות טובה, בעיר רמת גן כאשר הנאשמת נוהגת את רכבה הפרטי בכביש עירוני חד סטרי.

הצומת בכיוון נסיעת הנאשמת הינו צומת מרומזר עם אור ירוק משותף לנהגים הפונים ימינה בצומת ולהולכי הרגל החוצים את הכביש בצומת מכיוון מזרח למערב.

הצומת כולל מעבר חצייה להולכי הרגל עם קו עצירה בולט לפני מעבר החצייה לפונים ימינה ולשאר הכיוונים.

מעבר החצייה מסומן היטב, זאת ועוד, בצדו השמאלי של מעבר החצייה רמזור 707 מהבהב המתריע בפני הנהגים הפונים ימינה להאט ולתת זכות קדימה להולכי הרגל החוצים את מעבר החצייה בכיוון נסיעתם.

מדובר במעבר חצייה מרומזר אשר אמור להיות מקום "מבצרו" ומבטחו האופטימלי של הולך הרגל, "קודש הקודשים" של הולך הרגל בו התרחיש כי הולך רגל יחצה גם כאשר לנהג אור ירוק אינו בלתי צפוי, בטח ובטח בזירת התאונה בה מדובר.

מפנה בעניין זה לע"פ 290/73 אידלסון נ' מ"י.

לא נעלמה מעיני טענת הסניגור המלומד, כי הנאשמת עצרה את רכבה ולא נמלטה מהמקום ואולם אין בטענה זו כדי להפחית מרמת הרשלנות המיוחסת לנאשמת ביחס להתנהגותה הרשלנית אשר היא זו שהביאה לתוצאה הקטלנית.

על נהג הנוהג בכביש להתאים אופן נהיגתו לתנאי הדרך, התוצאה הקטלנית אשר ארעה במעבר החצייה בתיק זה כאשר להולך הרגל המנוח היה אור ירוק, יש בה כדי להוביל למסקנה כי הנאשמת לא התאימה מהירות נסיעתה בהתאם לתנאי הדרך.

באשר לאחריות המוגברת החלה על נהג ביתר שאת במעבר חצייה מפנה ל:

תיק גמ"ר 3131-05-18 פרקליטות מחוז דרום נ' בטיטו אשר ניתן על ידי כב' השו' הבכירה, רבקה שוורץ ביום 4/3/21.

בתיק זה הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של גרימת מוות ברשלנות ואי מתן זכות קדימה להולכת רגל שחצתה במעבר חצייה.

בית המשפט קמא הנכבד, גזר על הנאשם **עונש מאסר בפועל בן 11 חודשים, פסילה בפועל למשך 15 שנים** וסיווג הפסילה בחמש השנים האחרונות, זאת לצד רכיבי ענישה נוספים לרבות פיצוי למשפחת הקורבן בסך 18,000 ₪.

בית משפט הנכבד קבע מתחם הולם הנע **בין 9-24 חודשי מאסר ופסילה בין 10-18 שנות פסילה לצד ענישה נילוית.**

על הכרעת הדין וגזר הדין הוגש ערעור אשר נדון בע"פ **27087-04-21 לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.**

בית המשפט המחוזי בפסק הדין אשר ניתן ביום 23.6.21 דחה את הערעור.

בית המשפט הנכבד לערעורים קבע כי עונש מאסר בין 11 חודשי מאסר בפועל יש בו אף הקלה נוכח נסיבות כתב האישום.

משכך, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות תיק זה הינו:

באשר לרכיב המאסר בפועל, מחד טענה המאשימה למתחם ענישה אשר יכול וינוע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל.

מנגד, המאשימה עצמה הסכימה להסדר מסגרת ולפיו ההגנה רשאית לעתור לעונש מאסר בן 9 חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות ואשר הינו נמוך יותר מהמתחם לו היא טוענת.

יחד עם זאת, אינני מקבלת את טענת ההגנה כי מתחם הענישה בתיק זה יכול להתחיל בעבודות שירות אלא במאסר בפועל של ממש.

בנסיבות אלה, ובמכלול השיקולים כמו גם הכללים אשר נקבעו בפסיקה, נוכח רמת הרשלנות הגבוהה ומידת הפגיעה בערך המוגן אשר אף היא גבוהה, הנני קובעת כי מתחם העונש ההולם **בתיק זה יכול וינוע כדלקמן:**

באשר לרכיב המאסר - מתחם אשר יכול וינוע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל.

באשר לרכיב הפסילה בפועל - מתחם אשר יכול וינוע בין 10-14 שנות פסילה.

כל זאת, לצד ענישה נלווית הכוללת ענישה צופה פני עתיד.

השלב השני - בחינת השאלה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם:

על בית המשפט מוטל לבחון בשלב זה, האם יש מקום לחרוג לקולא ממתחם הענישה אותו קבע בשל שיקולי שיקום, או לחומרא בשל שיקולי הרתעה.

סעיף 40ד.א) לתיקון 113 קובע:

"קבע בית-המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח משולב], התשכ"ט-1969.

חשיבותו של ההיבט השיקומי נודעת והדבר אף קיבל ביטוי מפורש בהוראות החוק בתיקון 113.

המלצת תסקיר שירות המבחן:

ביום 14.6.2021 הוגש תסקיר שירות מבחן לתיק בית משפט ובו פירוט נסיבותיה האישיות של הנאשמת והמלצה חיובית לענישה שיקומית ולריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

בתסקיר מפורטות נסיבות חייה של הנאשמת, בשל צנעת הפרט אינני מפרטת אותן בפרוטוקול מעבר לדרוש.

שירות המבחן מתייחס לנסיבות קרות התאונה ולהתייחסות הנאשמת לתאונה.

מהתסקיר עולה כפי שאכן ציין ב"כ המאשימה המלומד כי הנאשמת מכירה את הצומת בו התרחשה התאונה.

עוד עולה מהתסקיר, כי הנאשמת הייתה מודעת לכך כי גם להולכי הרגל יש אור ירוק באותה העת ולכן, לטענתה הקפידה לעצור את רכבה ולתת זכות קדימה להולכי הרגל.

בנוסף, הנאשמת לא הבחינה בהולך הרגל ולתפיסתה עצרה לפני מעבר החצייה והמשיכה בנסיעה איטית רק לאחר שכל הולכי הרגל חצו את מעבר החצייה.

מיד לאחר הפגיעה עצרה וירדה מרכבה, אז הבחינה בנפגע המוטל על הכביש.

שירות המבחן התייחס בתסקירו לקושי שחוותה הנאשמת בעקבות התאונה, לתוצאותיה הקשות והאחריות לתאונה, להבעת הצער והכאב של הנאשמת לצד האמפתיה שחשה כלפי בני משפחתו של המנוח.

האירוע הינו טראומתי וחריג עבורה, מדובר בבחורה צעירה ונורמטיבית אשר תתקשה להתמודד עם ריצוי עונש מאסר בכלא, במפגש עם אוכלוסייה עבריינית ובמרחק מגורמי התמיכה המשפחתיים העומדים לרשותה.

לסיכום, ממליץ שירות המבחן ליתן משקל משמעותי לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, לגילה הצעיר, לתפקודה התקין והחיובי, לכוחותיה ולשאיפותיה התקינות לעתידה ולהטיל עליה צו מבחן לשנה, במהלכה ילוו אותה בשיחות ובקבוצה טיפולית הייעודית למי שהורשעו בעבירת גרם מוות ברשלנות, עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות לתקופה המרבית הקבועה בחוק לצד פיצוי למשפחת המנוח ופסילת רישיון הנהיגה.

לחלופין, ממליץ שירות המבחן כי ככל והמלצתם לריצוי עונש המאסר בדרך של עבודות שירות לא תתקבל, כי בית המשפט יתחשב בתקופת אורך המאסר ככל הניתן לרבות דחיית עונש המאסר על מנת לעזור לנאשמת בהכנתה לכניסה לכלא ומציאת מסגרת מתאימה לרבות מתן אפשרות להמשיך את הקשר עם הנאשמת עד לכניסה לכלא או עד לסיום ההליכים בעניינה.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות:

ביום 8.6.2021 התקבלה לתיק בית המשפט חוות דעת הממונה על עבודות שירות ולפיה, לאחר שהנאשמת הביעה נכונות לביצוע עבודות שירות, במידה וזה העונש אשר ייגזר עליה, נמצאה הנאשמת מתאימה לביצוע עבודות שירות כאמור.

חשיבות המלצת תסקיר שירות המבחן -

שירות המבחן הינו גוף הפועל מכוח חוק ושיקוליו הינם אובייקטיביים.

תסקירי שירות המבחן הינם כלי חשוב בידי בית המשפט ואין להמעיט בערכם כלל ועיקר, ולא אחת מבכרת המאשימה עצמה להישען על המלצותיו.

מפנה בעניין זה לסעיף 37 לחוק העונשין.

שירות המבחן בחן את נסיבות חייה של הנאשמת, השקיע זמן לא מבוטל, וכל זאת במטרה ליתן לבית המשפט כלים נוספים, שחשיבותם רבה, עת נדרש בית המשפט לגזור דינה של הנאשמת.

הענישה לעולם הינה אינדיבידואלית, ועקרון השיקום והמשקל שיש ליתן לו באים לידי ביטוי בתיקון 113, וזאת לצד עקרון ההלימה והאינטרס הציבורי.

עיינתי בכובד ראש באמור בתסקיר שירות המבחן, ואני רואה בתסקיר שירות המבחן כלי חשוב ממדרגה ראשונה.

תסקיר שירות המבחן יש בו מתן אפשרות לבית המשפט לקבל תמונה רחבה ומלאה מגוף אובייקטיבי אודות הנאשמת, נסיבות חייה לרבות הנסיבות אשר הביאו אותה לביצוע העבירה והענישה המתאימה לכל נאשם ונאשם.

בעניין שיקולי שיקום, כמו גם מצב נפשי והשפעתו על הענישה, מפנה לנאמר בגזר הדין אשר ניתן על ידי מותב זה בתיק **4561-03-17 בעניין מדינת ישראל נגד סלמה מיום 19.10.17 ולפסיקה המאזכרת שם.**

יחד עם זאת, במכלול השיקולים ולאור העקרונות שנקבעו בפסיקה, ועל אף התסקיר החיובי וההמלצה השיקומית בו, כמו גם חוות דעת הממונה על עבודות השירות ולפיה הנאשמת נמצאה מתאימה לעבודות שירות, **לא מצאתי כי יש מקום והצדקה בתיק זה לחרוג לקולא בנסיבות תיק זה ממתחם העונש אותו קבעתי.**

פסיקתו החד משמעית של בית המשפט העליון קובעת כי רק מקרים נדירים בהם מתקיים שילוב של רשלנות נמוכה מאוד עם מצב נפשי קשה יכול להוביל לריצוי ענישה הכוללת מאסר בדרך של עבודות שירות.

מפנה בעניין זה לרע"פ 8576/11 בעניין מזרחי נ' מדינת ישראל {פורסם בנבו} מיום 5.2.12, בו נדונה נאשמת בחודש הרביעי להריונה ואם לילדים קטינים ובית המשפט אמנם החליט להפחית את תקופת המאסר אך עדיין קבע כי זו תרוצה בדרך של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה.

עוד מפנה לע"פ 2365/07 בעניין פרץ נ' מדינת ישראל {פורסם בנבו}, בו נדון נאשם אשר היה קטין בזמן התאונה ואף שלימים היה חייל נורמטיבי אשר סבל בעקבות התאונה מפוסט טראומה קשה ואף שלקח אחריות מלאה על מעשיו בית המשפט העליון דחה את ערעורו והורה על ריצוי מאסר בפועל בן 9 חודשים מאחורי סורג ובריה.

בהערת אגב יוער, כי גם שירות המבחן עצמו לקח בחשבון בהמלצתו החלופית כי קיימת אפשרות לענישה בדרך של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה בתיק זה.

יחד עם זאת, נסיבותיה האישיות של הנאשמת ויתר השיקולים ילקחו בחשבון בגזירת העונש בתוך המתחם אותו קבעתי ובאיזונים הנדרשים, בין האינטרסים השונים, מחד האינטרס הציבורי בשמירה על עקרון קדושת החיים וביטחונם של המשתמשים בדרך ומאידך אינטרס הפרט במתן הזדמנות לנאשמת לשקם את חייה אשר אף הוא חלק מהאינטרס הציבורי הרחב.

ומכאן אל השלב השלישי - הענישה הראויה לנאשמת בענייננו:

בשלב זה, על בית המשפט לבחון נסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות נשוא כתב האישום כמצוות המחוקק **וכמפורט בסעיף 40יא. לחוק העונשין.**

הנאשמת כבת 26, רווקה, מתגוררת עם אביה ואחותה התאומה, עובדת במשרד עו"ד וכמורה פרטית, סטודנטית לתואר שני במשפטים.

הנאשמת הודתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, לקחה אחריות על קרות התאונה וחסכה זמן שיפוטי יקר.

התרשמתי כי דבריה אכן כנים ואמתיים, הנאשמת גילתה אמפטיה כלפי משפחת המנוח וחווה קושי אמיתי נוכח תוצאותיה הקשות של התאונה.

עוד התרשמתי, כי הנאשמת מנהלת אורח חיים נורמטיבי, עובדת ולומדת ונמצאת בקשר הדוק עם משפחתה המהווה עבורה מקור תמיכה.

עברה התעבורתי של הנאשמת -

נוהגת משנת 2012 ואני רואה בנאשמת לצורך העניין כמי שאין לחובתה הרשעות להצגה.

ההגנה והנאשמת עתרו להתחשבות בית המשפט בנסיבותיה האישיות של הנאשמת.

נתתי דעתי לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, לרבות מצבה הנפשי, לקיחת האחריות, החיסכון בזמן שיפוטי, גילה והיותה אדם נורמטיבי, כמו גם להשלכות הענישה בתיק זה על עתידה של הנאשמת.

ואולם לצד זאת, נתתי דעתי לאינטרס הציבורי לעיקרון ההלימה המנחה ולתוצאה הקטלנית בתיק זה בה המנוח קיפח את חייו עת ביקש לחצות את הכביש במעבר חצייה באור ירוק ובאור יום.

נתתי דעתי להשלכות הקשות של התאונה על בני משפחת המנוח.

התאונה הייתה יכולה להימנע לולא אותה רשלנות של הנאשמת.

לא מצאתי כי בנסיבות תיק זה, קיימים שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מהעקרונות המנחים בענישה בגרימת מוות ברשלנות, ולפיהם העונש הראוי הינו מאסר בפועל מאחורי סורג ובריוח ופסילה בפועל לתקופה הולמת.

שיקול דעתו של בית המשפט בעת קביעת העונש הראוי, לעבירות בהן הורשעה הנאשמת, מורכב מקשת רחבה של שיקולים, הלוקחת בחשבון הן את תוצאות התאונה ונסיבותיה, הן את האינטרס החברתי שבענישה והן את נסיבותיה של הנאשמת ובכלל זה אף את האינטרס הציבורי הקיים גם בשיקומה של הנאשמת כאינטרס החברה בכללותה.

האינטרס הציבורי בתיק זה והצורך בהרתעת הרבים גוברים על האינטרס האישי של הנאשמת.

שיקומה של הנאשמת אשר הינו חשוב בפני עצמו יכול שיעשה במסגרת שב"ס.

נתתי דעתי גם להמלצת שירות המבחן באשר להמשך הקשר הטיפולי עם הנאשמת ככל שייגזר עליה עונש מאסר בפועל של ממש ולמשך התקופה ויש בדעתי להתחשב בכך.

באשר לרכיב הפסילה בפועל - באיזון הכולל ביחס לתקופת המאסר אותה יש בדעתי לגזור על הנאשמת סבורני כי יש למקם את תקופת הפסילה בחלק התחתון של המתחם לו עתרה המאשימה.

לענין שיקולי שיקום גם ביחס לרכיב הפסילה בפועל מפנה לאמור בגזר הדין **בפרשת סלמה הנ"ל וכן לפסיקה המאוזכרת שם ולדברי כב' השו' רענן בן יוסף מבית משפט מחוזי תל אבי בעפ"ת 737-09-17 בפרשת עודה.**

באשר לרכיב הפיצוי הכספי למשפחת המנוח - על אף שיש להניח כי משפחת המנוח תפוצה **מכוח חוק הפיצויים לנפגעי תאונת דרכים**, מצאתי לנכון להיעתר לעמדת המאשימה וזאת חלף השתת קנס בבחינת צדק מאחה.

אכן, אין בכל סכום פיצוי עונשי גבוה ככל שיהיה, כדי לכפר על מות המנוח, אך גם אם יהיה בכך מידת מה של נחמה למשפחת המנוח, דיינו.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 11 חודשים, אשר ירוצו מאחורי סורג ובריח.

אני מורה בזאת על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 12.9.2021, לצורך התארגנות והכנה של ידי שירות המבחן.

הנאשמת תתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר ביס"ר נווה תרצה, בתאריך 12.9.2021 עד לשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס. הנאשמת תצטייד בתעודת זהות ו/או דרכון.

על הנאשמת יהא לתאם את כניסתה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם בתיאום עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336, וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס ברשימת הציוד הראשוני שניתן להביא בעת התייצבותה.

2. אני מטילה בזאת על הנאשמת מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא תעבור בתקופה זו עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או גרימת מוות ברשלנות (סעיף 67 לפקודת התעבורה, וסעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה).

3. אני פוסלת את הנאשמת מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים בפועל בניכוי ימי פסילה המנהלית והשיפוטית ככל ורוצו על ידי הנאשמת זה מכבר ובכפוף להמצאת אישורים מתאימים.

מנין הפסילה יחל לאלתר מהיום 20.7.21 ואולם מובהר בזאת למען הסר ספק כי ימי המאסר

לא יובאו בחישוב ימי הפסילה.

ככל ורישיון הנהיגה של הנאשמת נפסל עד תום ההליכים ורישיונה הופקד אין צורך בהפקדה,

ופסילתו תימנה מיום פסילתו והמזכירות תנפיק אישור הפקדה.

ככל ורישיון הנהיגה לא הופקד הנאשמת תפקיד את רישיון הנהיגה ו/או תצהיר חלף רישיון

בתום הדיון היום 20.7.21 במזכירות בית המשפט.

עוד מובהר בזאת למען הסר ספק כי ככל ולא תתבצע פעולת הפקדה כנדרש תחשב הנאשמת

פסולה מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה אך פסילתו לא תימנה.

4. אני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים על תנאי

למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור אותן עבירות שעליהן הורשעה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה ותורשע בגינה.

5. **פיצוי כספי למשפחת המנוח בסך 20,000 ₪ .**

סכום זה יופקד על ידי הנאשמת ויועבר על ידי המזכירות למשפחת המנוח ל - 4 מוטבים על פי פרטי

המוטבים אותם תעביר המאשימה למזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 12.9.21.

הפיצוי ישולם ב-8 תשלומים שווים ורצופים כאשר התשלום הראשון ישולם עד ולא יאוחר

מיום 1.11.21

6. ככל והנאשמת תחפוץ בכך ניתנת לה האפשרות לקבל משירות המבחן מענה טיפולי לצורך הכנתה

לרצוי עונש המאסר ושירות המבחן יפעל בעניין זה בהתאם להמלצתו בתסקיר.

7. בית המשפט מודה לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

המזכירות תעביר עותק מהחלטתי לשירות המבחן ותעדכן ממונה על עבודות השירות בדבר החלטתי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו, בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א אב תשפ"א, 20 יולי 2021, במעמד הנוכחים.